

De wapens waren getrokken (Blz. 37)

Was het dan niet mogelijk één woord te zeggen aan dien uitbundigen man.

Besloten sprong hij op de bank van het rijtuig, heesch zich omhoog tot aan het oor van don Diego en sprak:

— Het leven van den Keizer is in gevaar!

— Hé! Wat!... *Mil diabolos!... Per Todos Sanctos!...* Hoe! Waar? Wie?...

— Ik spreek de waarheid, senor.

— Welke waarheid?... Spreek!... Wat is er?

— Het leven van den Keizer is in gevaar, senor!

— Wat!

De man was rood geworden en paars. Het scheen dat hij barsten ging.

Zijn goedige oogen staarden op den knaap.

— Wil ik u den nek omwringen, schorpioen? vroeg hij.

— Ik spreek waarheid, meester!

— Ha!... Wie zou durven!

— Kom, senor, ik bid u... Ik zal 't u uitleggen.

— Maar ge droomt!

— Neen, senor.

— Wie zijt ge?

— Ik ben de zoon van *El Rayo* (*), het Indiaansch opperhoofd, dien de moordenaars van Juarez gedood hebben.

— Zijt ge daar een zoon van?

— Ja, senor.

— Hoe heet gij?

— Arroz.

— En wat vertelt ge van den keizer?

— Dat ze hem vermoorden zullen!

— De Juaristen!... *Carai!*... Dat ze het beproeven!

— Neen, senor, zijn eigen volk.

— Gij droomt!

— Ik meen het ook, senor, dat ik droom. Kent gij de kroeg aan den ingang van den vuurberg?

— De kroeg van *Madre Pico*?

— Ja.

— De hemel of ik zullen haar eens in den afgrond werpen.

— God verhoore u, senor.

— Wat is daarvan?

— Ik ben er geweest.

— Ik kan het moeilijk gelooven, vriendje, want dan zoudt ge naast mij niet staan in dit rijtuig. De koorts heeft u overvallen, gij droomt.

— Ik ben er geweest, senor. Bezie mij eens goed, don Diego. Droom ik? Heb ik de koorts? Ben ik niet goed wakker?

De levendige kijkers van Arroz blonken als parels.

Don Diego was getroffen door dit bevallig, verstandig gezichtje, dat zekere bevalligheid niet miste.

— Ja, ge schijnt me toch wakker! antwoordde Diego.

— Zult ge me dan gelooven, senor, als ik u zeg dat ik er geweest ben?

— En verder! Waartoe moet dit leiden?

Op het plein van Puebla was de keizerlijke stoet nu blijven stilstaan. Het gezantschap las den verwelkomsgroet af van maarschalk Bazaine aan hun Majesteiten gericht.

— Ziet gij dien man rechts? vroeg Arroz.

— Rechts van wie?

— Van den keizer!

— De kolonel.

— Die met zijn blonde haren.

— Ja.

— Kent gij hem, don Diego?

— Het is kolonel Lopez.

— Hij is het!

— Welnu? vroeg don Diego.

— Die moet den keizer vermoorden.

— Jongen, gij zijt gek.

— Neen, senor.

— Waar hebt ge dat gehaald?

— Ik heb den kolonel in de hut van Madre Pico ontmoet.

— Daar zou hij niet levend uitgekomen zijn.

— Integendeel, senor, daar gebiedt hij.

— Gij zult u bedrogen hebben, mijn jonge vriend.

— Neen, senor.

— Maar de kolonel is de vriend van Miramon en van Mejia. Hij kleeft het keizerrijk aan met hart en ziel.

— Een man, een koerier, senor, is hem bij Madre Pico komen vinden. Ik heb den kolonel met eigen mond hooren zeggen: « De keizer zal niet levend te Mexico aankomen ».

— Waar waart gij dan? Hoe kondt gij dit gesprek afluisteren? vroeg don Diego overwonnen door den vastberaden toon van den jongen.

— Ze dachten dat ik dood was, senor. Ze meenden mij in den afgrond gestort, maar ik lag verscholen tusschen de struiken. De man, die met geld en bevelen van Juarez kwam, heet Sinio.

— Kom, sprak don Diego, die ernstig was geworden. Kom, jongen, en leg mij alles uit.

Beiden verlieten de volksmenigte een weinig en Arroz vertelde tot in de minste bijzonderheden zijn wedervaren bij Madre Pico.

— Wat gingt gij doen in die krocht? vroeg don Diego.

Arroz zweeg een oogenblik, dan zei hij:

— Ik zoek iemand!

— In zulke krochten als die van Madre Pico?

— Ja, daar alleen kan ik hem ontmoeten.

— En wie zoekt gij, Arroz?

— Den moordenaar van mijn vader, senor.

— Hoe heet die?

— Ik ken zijn naam niet.

— Dat is erg spijtig, vriendje.

— Neen, senor, dat is niets.

— Jawel, want misschien ken ik hem. Ik zou u helpen zoeken.

— Ik ken zijn gezicht, senor. Daar staat het geprent, sprak de jongen den vinger op het voorhoofd zettend. Als ik hem tusschen tien duizend menschen ontmoet zal ik hem herkennen.

— En wat zult gij dan doen? vroeg don Diego.

— Hem dooden, senor.

(*) De donder.

— Het is toch spijtig, Arroz, dat ge zijn naam niet kent. Ik zal hem misschien voor u ontmoeten en dan kon ik hem al zelf naar de andere wereld zenden. Mijn arm is sterker dan de uwe en ik zou u met voldoening dit klein pleziertje doen.

Een traan glinsterde in het oog van Arroz.

Hij greep de hand van don Diego en kuste haar.

— Ik dank u, sprak hij.

— Zie zijn naam te weten!

— O! Ik zou hem nog liever zelf dooden, zei het jongetje besloten.

— Hij is u misschien te sterk, Arroz?

— Ik zou hem toch niet missen, senor.

— Hebt gij een wapen?

— Ik heb een dolk, senor.

— Schurken dragen soms een ijzeren plaat op het hart. Ziehier. Dat is beter! zei don Diego.

Hij trok een zesloops revolver uit zijn gordel.

— Daar! sprak don Diego, het wapen overreikend.

De Indiaan bezag den grooten man verwonderd.

— Hij is voor u, Arroz! Berg dezen revolver goed weg tot gij den moordenaar van uw vader ontmoet.

Dankbaar nam het jongetje het wapen aan en stak het onder zijn buisje tusschen den lederen riem die zijne lenden omgordde.

— Maar de keizer! sprak Arroz.

— Ik denk dat gij u bedrogen hebt, jongen.

— Neen, senor.

— Een gelijkenis misschien!

— Neen, senor, hij is het.

— Kolonel Lopez! Maar 't is onmogelijk!

— Hij is het, senor. Ik ken hem des te beter daar hij blond is van haar.

— Welnu dan zullen wij hem in het oog houden. Wee hem indien hij een verrader is!

De stoet had zich opnieuw in beweging gesteld en vervolgde zijn zegevierende intrede.

Gansch de stad Puebla had zich aan de blijdschap overgegeven.

Puebla de los Angelos beteekent de *Stad der Engelen* en wordt aldus genoemd naar een oude legende volgens dewelke de kathedraal aldaar door Engelen werd gebouwd.

Na de hoofdstad is Puebla de volkrijkste stad van het Mexicaansche rijk. In 1864, op het oogenblik dat keizer Maximiliaan er zijn intrede deed in 't begin van Juni, telde zij 85.000 inwoners en munt tevens uit door haar sierlijkheid.

Evenals Mexico onderscheidt zij zich van de andere steden door rechte en goed geplaveide straten, ruime pleinen, door het aanzienlijk voorkomen harer huizen en de pracht harer openbare gebouwen.

Zij bezit 60 kerken, in de dertig kloosters en een honderdtal klokketorens en hooge koepeldaken.

Maar in 1864 was zij toch merkelijk veranderd.

Puebla de los Angelos verdient nog wel haar naam van stad der Engelen ten aanzien van hare ligging, want men kan zich moeilijk iets voorstellen, dat zich bevalliger en te gelijk grootscher voordoet, zelfs de hoofdstad Mexico overvleugelt haar niet in dit opzicht.

Maar hoeveel heeft Puebla in de laatste reeks van jaren geleden? Hoe menigmaal is zij belegerd en veroverd?

Hoe dikwijls werd zij door de kinderen des lands als door vreemdelingen beschoten en verwoest?

In weerwil hiervan is zij nog altijd een der schoonste steden van dit schoone land.

Ge kunt zeer juist, evenals Brooklijn bij New-York, die de stad der kerken heet, Puebla de stad der kloosters noemen, want veel meer dan een derde gedeelte van het rechtsgebied der stad was daarmede bebouwd.

Doch waar was thans de pracht, waarmede deze vroeger waren versierd?

Waar was de geheimzinnige betoovering waarmede zij voor het oog der menigte was omgeven?

Het waren niet alleen Fransche en Amerikaansche kanonnen die haar muren hadden geteisterd.

De wet van den voormaligen president Juarez had vernietigender uitwerksels dan de oorlog en de omwentelingen zelven.

Door deze wet werden de monniken uit de kloosters gedreven en de onroerende goederen tot eigendom van den Staat verklaard.

Thans liggen de kloosters woest en ledig; de sterke muren, gedeeltelijk weggeschoten, laten de pracht bewonderen der heerlijke zuilen en vergulde muren waarachter de dienaren der kerk zich vroeger hadden schuil gehouden en waaruit zij nu voor altijd waren verdreven.

In het binnengedeelte der stad viel de verwoesting, waaraan zij ten prooi was geweest, nog zoo erg niet in het oog.

In de voorsteden was het erger gesteld.

Halve straten lagen in puinhoop en in de kamers en vertrekken, die vroeger door vredelievende en gelukkige menschen werden bewoond, tierde welig onkruid en struikgewas.

Dit alles zou nu veranderen!

Een nieuw tijdstip was met Maximiliaan aangebroken; ook den ganschen dag weergalmde het overal van:

— *Viva el Emperador!* Leve de keizer! Leve de kejzerin!

De regenten Almonte en Salas bevonden zich met hun gevolg in het paleis door de vorsten betrokken.

Tegen den avond vereenigde een feestmaal de notabelen der stad en de officieren.

Daar ook bevond zich kolonel Miguel Lopez.

Hij begaf zich bij Salas op het oogenblik dat het feest in vollen luister was.

— Excellentie, sprak hij, ik ben weder onpasselijk; gelief mij de toelating te verleenen mij te verwijderen want ik vrees een stoornis te worden voor het feest.

De grijze Salas greep meewarig de hand van Lopez.

— Mijn arme kolonel, sprak hij, uw toestand boezemt mij een diepe deernis in. Lijdt gij weder aan de koorts?

— Ja, Uwe Excellentie, indien het maar de *Vomito* niet is.

— God verhoede het! mijn goede senor. Maar ik heb reeds meenen te bemerken dat ge onrustig zijt; het is uw zenuwgestel dat eenigszins geschokt is. Ik geloof, senor kolonel, dat er een al te gevoelig hart onder uw soldaten-uniform klopt. Ik ben ook een beetje zooals gij!... Maar nu zal Mexico weer adem kunnen gaan scheppen.

— Dank den keizer! antwoordde de valschaard.

— Ja, kolonel. Hoe vindt ge Zijne Majesteit?

— Ik geloof niet dat er een vriendelijker man ter wereld bestaat, Excellentie!

— Dat zegt ge wel!

— En de keizerin?

Salas vouwde de handen te zamen.

— De keizerin is een engel van schoonheid en goedheid, kolonel!

— Ja, Mexico is wel gelukkig zulke vorsten te hebben aangetroffen... Indien de dood me nu treffen moet, vervolgde de schurk, dan ten minste zal ik het hoofd rustig op de peluw nederleggen. Mexico heeft een duurzame regeering gevonden!

— Spreek niet van sterven, kolonel. Gij zijt nog in den vollen bloei, in de kracht des levens; gij moet nog vele diensten aan het vaderland en aan uwe nieuwe vorsten bewijzen. Maar ik ken dien toestand. Het minste dat een mensch heeft is genoeg om zijn moed te doen vallen. Ga rusten kolonel, en 't zal morgen beter zijn.

— Ik dank u, Excellentie.

— En vergeet niet een weinig *pulque* te gebruiken.

— Ik zal het niet nalaten, Excellentie.

— Goeden avond, mijn zoon. God geleide uwe stappen!

— En de duivel hale u, domme raasbol! mompelde hij binnensmonds.

Hij spoedde zich de zaal uit.

Aan den ingang nochtans stiet hij vlak op een grooten, zwaren man, die bijna den doortocht versperde.

— Zie toe waar ge loopt, lomperd! klonk het den kolonel in de ooren.

Zijne eerste beweging was naar zijnen degen te grijpen.

— Don Diego! sprak hij.

— Welnu, senor?

— Het woord « lomperd » is u gewis ontsnapt!

— Neen, senor, ik vind het zeer gepast.

— Het is toch tegen mij niet gericht?

— Het is gericht tegen den dorper die me daareven zoo onbeschoft op 't lijf is gevallen.

Een booze, schampere lach kwam den kolonel op de lippen.

— Gij zoekt weder twist, don Diego?

— Ik zoek niets dan brutale vlegels gelijk u de ooren af te snijden. Of draagt de kolonel Lopez alleen een zwaard tot versiersel in de zijde?

Don Diego had de gewoonte niet van stil te spreken maar nu verhief hij zoozeer de stem, dat de gansche zaal overhoop stond.

De Keizer en de Keizerin zelven keken in de richting vanwaar het gerucht kwam.

Boven allen zagen zij het blozend gelaat van Diego uitsteken.

— Wie is die man? vroeg Maximiliaan aan Almonte.

— Ho! Majesteit! don Diego, bemerk ik.

— Welk officieele rang bekleedt hij in het rijk.

— Geen enkele, Majesteit.

Maximiliaan lachte.

— Geen rang? vroeg hij.

— Neen, Majesteit.

— Misschien een notabele, een vermogend man.

— Ook niet, Majesteit. Don Diego leeft alleen van het spel. Maar hij is een ridderlijk man, zeer machtig op het volk en die, naar ik vernomen heb daar straks, reeds drie duëls heeft gehad voor Uwe Majesteit.

De keizer lachte hartelijk.

— Don Diego is met mij van Vera-Cruz gekomen. Reeds tweemaal heeft hij mij raad gegeven. Ik dacht dat het ten minste een minister was.

— Tegen wien heeft hij het nu? vroeg de keizerin.

— Mij dunkt, Majesteit, antwoordde Almonte, dat hij oneenigheid heeft met kolonel Lopez.

— Ik hoop toch dat het weeral om mij niet is, zei Maximiliaan minzaam.

— Niet waarschijnlijk, Uwe Majesteit, want daar beiden met hart en ziel het keizerrijk zijn toegedaan, begrijp ik niet hoe ze daarover oneenigheid zouden hebben.

— En het zou me spijten, voegde Maximiliaan erbij, twee steunen van den troon in tweegevecht te zien gaan.

— Dat zal met don Diego toch niet anders kunnen, Majesteit.

De stem van den kolonel klonk nog van op het binnenplein tot in de zaal.

Don Diego en Lopez hadden een heftige woordenwisseling.

— Gij zult mij rekenschap geven over uwe onbeschaamdheid! riep de kolonel woedend.

— Met genoegen, signor Lopez, met veel genoegen.

— Morgen ben ik te uwer beschikking.

— En ik dadelijk, signor.

— Morgen vroeg!...

— Gij zijt niet haastig, Lopez.

— Gij zult niets verliezen met te wachten, snoever!

— Gij zijt een lafaard, kolonel, en gij zoekt tijd te winnen!

Lopez schuimbekte.

— Welnu! sprak hij, gij of ik.

De wapens waren getrokken en de mannen strijdvaardig. Doch een ulhaan sprong tusschen beiden.

— Niet vechten, senores, sprak hij.

— Waar bemoeit gij u mede? snauwde hem don Diego toe.

— Bevel des Keizers.

— Wat! Bevel des Keizers! riep don Diego uit.

— Ja, senor.

— Zijne Majesteit verbiedt mij dus dien... dien... kolonel naar de andere wereld te sturen.

— Ja, senor, en Zijn Majesteit ziet van gindsche venster of zijne bevelen worden nagekomen.

De kolonel en don Diego richtten een blik naar het paleis.

Zij bemerkten inderdaad het bevallige hoofd des Keizers en dezes lange gestalte in het open raam.

— Doemnis! sprak don Diego het lemmer terug in de scheede stekend.

De kolonel gordde zijnen degen weer aan.

— Op een ander maal! zei hem don Diego.

— Loop naar den duivel! snauwde Lopez hem toe en verhaastte zijn tred.

Nabij de *Callo Sante Pedvo* trok hij een smalle gang binnen.

Als een schim sloop eene kleine gestalte hem na.

Lopez liep een trap op en op een donker bordes klopte hij aan.

— *Quien viva?* (wie daar?) vroeg eene stem binnen.

— *Libertad!* (Vrijheid!)

De deur ging open.

Een groote, ruige kerel stond voor hem.

— Zijt gij het, kolonel?

— Ja, bromde deze.

— Gij ziet er niet goedgeluimd uit, kolonel.

— Dat ben ik ook niet.

— Slecht nieuws.

— Hm!... ja... en neen.

— Vertrekt de keizer niet?

— Dat is het niet... Kent gij don Diego?

— Ja.

— Dien moet ge doen verdwijnen.

— Zeer wel. Wanneer?

— Liefst vandaag.

— Is morgen ook niet goed?

— Nu, ja dan, morgen, maar zonder fout. Die kerel heeft mij een dommigheid doen begaan. Hoe had ik dat tweegevecht aangenomen? Don Diego is behendig... ik had een steek kunnen krijgen en gansch mijn plan viel in duigen.

— Is dat alles, kolonel?

— Liggen uw mannen op den weg van Mexico?

— Ja.

— Zijn ze talrijk genoeg?

— Honderd-vijftig goede karabijnen.
— Goed!
— Wanneer vertrekt de keizer, kolonel?
— Morgen voormiddag.
— Zult gij bij ons zijn?
— Ja. Wij zullen den keizer en de keizerin oplichten en ze naar het kamp van Juarez brengen langs de bergpassen.
— Een moeilijke taak, kolonel.
— Waarom?
— Een vorst met al zijn gevolg door het land brengen dat hem verkleefd is!
— Zijn gevolg! Maar wordt ge gek, Rubio?
— Wat zult ge dan met het gevolg doen?
— Waar heeft de aanval plaats, Rubio?
— Aan *Las Cumbres*.
— Wel, daar zijn afgronden genoeg, zou ik denken, om het gevolg in te duwen.
— Ja, lachte Rubio, zooals dit slangenjong van een Indiaan bij moeder Pico.
— Zwijg, Rubio, ik heb gemeend dien knaap gezien te hebben.
— Gij gekscheert, kolonel.
— Neen, ik spreek ernstig.
— En waar?
— Hier te Puebla!
— Wanneer?
— Vandaag.

Rubio schrapte zich de ruige kin met den rug der hand.

— Dat kan niet, kolonel!
— Ik weet het... En toch was hij het juist.
— Al die kerels trekken op malkaar gelijk alle apen, kolonel. Gij hebt u zeker bedrogen. Die *langs achter* uit gaat bij madre Pico, moet men nooit meer vreezen nog op zijn weg te ontmoeten.
— Gij hebt gelijk, Rubio. Wij hebben zijn laatsten schreeuw gehoord. En 't was toch of die knaap daar straks me met diezelfde stoute en verstandige blikken aankeek als in de *Puerto del Infierno!*

De kolonel wierp vijf pesos op de tafel.

— Moet ik u hier nog wachten, kolonel?
— Neen.
— *Carai!* zooveel te beter! Want het is erg vervelend!
— Ga een paar mannen halen en ziet dat ge don Diego nog vandaag naar de andere wereld stuurt.
— Ik dacht morgen, kolonel.
— Het is beter vandaag.
— Gij zijt er haastig mede.
— Ja, ik zou hem niet gaarne meer ontmoeten. Die kerel is bekwaam gansch ons onderneming te doen mislukken.
— 't Is wel, kolonel.
— Tot morgen vroeg dan, Rubio. De keizerlijke vangst zal ons wat meer opbrengen dan eenige magere pesos... Er zal goud vloeien, Rubio, veel goud... Maar vergeet don Diego niet.
— Ik zal de zaak op mij nemen, kolonel.
— Goed, maar wees niet betrouwend, want de kerel hanteert rapier en dolk meesterlijk.
— Wees gerust, senor. Een stoot in den rug kan de beste degen niet pareeren.

Lopez daalde de donkere wenteltrap af. Beneden in de gang liep hij tegen een menschelijke gestalte.

— *Ladron Maldito!* (Vervloekte schelm!) Wat doet gij hier?
— Senor, een aalmoes als 't u belieft.
— Loop naar den duivel! bromde de kolonel en stoof naar buiten.

Twee oogen vonkelden in de duisternis van de gang.

— Don Diego vermoorden, zei hij bij zich zelven. Hij heeft me een revolver gegeven; dat hij diene om zijn leven te behouden... Indien Rubio, die mij vermoorden wilde in de kroeg van Madre Pico, zijn voornemen en zijn belofte wil volbrengen dan is hij een man des doods.

Een oogenblik later kraakte de trap onder zware voetstappen.

— Rubio, zei een stem in de duisternis.
— Wie roept mij?
— Rubio!
— Waar heb ik die stem nog gehoord?...

Hij stapte in de richting van waar ze kwam maar vond niemand.

— Rubio! klonk zij wat verder.
— Carambo! wie houdt mij hier voor den gek! Hé! kerel, houd op met jokken want Rubio zal u aan zijn degen steken.

Dicht bij een lantaarn, op een klein open pleintje brandend, riep de schim weder:

— Rubio!

Met een vloek haalde de schurk zijn dolk uit den gordel en sprong vooruit naar het licht waar de gestalte hem wachtte.

— Wie zijt gij? schreeuwde hij.
— Bezie mij maar eens goed, Rubio.
— Wat!... De Indiaan!... Staan de dooden op!... Ditmaal zult gij toch niet ontsnappen!..

Hij had reeds den dolk opgeheven om Arroz te treffen maar een schot weerknalde...

Rubio stortte neer met een gil terwijl de jonge Indiaan ijlings de vlucht nam.

— Die zal toch don Diego niet meer vermoorden, murmelde hij het rookend wapen onder zijn wambuis verbergend.

Er huisde een mannelijke ziel in dat tenger knaapje.

't Was hem aan te zien dat hij de zoon was van *El Rayo*, den gevreesden en geduchten Indiaan die door de guerilleros van Juarez vermoord werd.

.. ..

De bekoorlijkste streek van Mexico is gewis die van *Las Cumbres* (van de bergtoppen), welke een aaneenschakeling vormen van engten naar de monding der bergen.

's Anderdaags 's morgens reed door een dier bergengten een kleine troep ruiters op verkenning uit.

Overal, tusschen de struiken langs de baan en in de boschjes lagen mannen op loer.

De weg zelf was ellendig. Sedert jaren was hij slechts begaan door muildieren, waarmede de kooplieden van de kusten der Mexicaansche baan naar de hoofdstad werden vervoerd.

Ook werden menigmaal geheele kudden vee, muildieren en paarden door de bergen geleid.

Het muildier is gewoon aan de gevaren der bergpassen. Het is een voorzichtig dier dat op zijn tochten de pooten altijd liefst zet op die plaatsen waar de sporen van andere dieren nog zichtbaar zijn.

De wegen zijn gevaarlijk en slecht en toch de eenige banen van verbinding die dit land met ontoegankelijke bergpassen, rotskloven en spleten doorsneden, bezit. De ruiters die den bergpas doortrokken dachten echter volstrekt niet aan de moeilijkheid der wegenis.

Wat waren zij?

Soldaten, guerilleros of struikroovers?

't Was moeilijk om zeggen, bijzonder daar in Mexico de drie namen dikwijls synoniemen zijn.

Uit hun voorkomen was niet veel op te maken.

Het was een bont saamgeraapte troep zoowel wat kleur der huid als die der kleeding betrof.

Breedgerande vilthoeden en strooien sombrero's, daarbij de bonte zarape om de schouders geslagen, de sabel aan de linkerzijde dicht aan den zadel hangende, een karabijn, meestal in een houtlederen foedraal, aan de rechterzijde van het paard en de lange lans in de rechterhand, ziedaar bijna de algemeene uitrusting.

Voorop reden twee mannen beter gewapend dan de anderen.

— 't Is zonderling, zei de een, zijn afwezigheid maakt mij zeer ongerust.
— Neen, kolonel, ik stel betrouwen in Rubio.
— Ik stel in niemand betrouwen, sprak Lopez want hij was een der twee ruiters.
— Wat vreest gij dan?
— Het ergste.
— Namelijk.
— Verraad!
— Het zou erg wezen gewis. Maar ik geloof het niet.
— Wat kan Rubio weerhouden? vroeg Lopez ongeduldig. Hij moest hier zijn; hij is hier niet. Dat komt me niet natuurlijk voor.
— Waarom zou hij verraden?
— Waarom?... Om geld, duivels!
— Hij weet dat hij de straf niet ontkomen zou, Lopez. Verleden week hebben de *Hyos del Pays* nog zes verraders getroffen. Zij hadden nochtans niets anders gedaan dan niet onmiddellijk aan een gegeven bevel gehoorzaamd.
— Dat kon de kerels weerhouden, Ventura, en toch ben ik niet gerust.
— Wij hebben hier niets te vreezen, kolonel. Zelf indien Rubio ons moest verraden hebben, hetgeen ik weiger aan te nemen, kan men ons in deze bergpassen niet achtervolgen.
— Dat is waar.
— Wij hebben honderd vijftig karabijnen onder ons bevel en een gansch leger zou er noodig zijn om ons in deze streek na te zetten.
— Maar de aanval zou mislukken, zei Lopez.
— Ja, dat kon niet anders.
— En het bevel is uitdrukkelijk: De keizer mag niet levend in de hoofdstad Mexico komen.
— Dat zal hij niet. Mij dunkt dat ik ginds iets zie naderen!...
— Ja, er warrelen stofwolken van de baan op!
— Ruiters... rijtuigen... Hij is het!
— De keizer? vroeg Lopez.
— Hij zelf.

Lopez rende met zijn troep ruiters terug in den bergpas.

Tot de schutters in de bosschen en in de struiken riep hij:

— Opgepast!... Dapper op het gevolg van

den keizer gevuurd... en de twee vorsten gevangen genomen.

In de verte kwam de keizerlijke stoet aan.

De vuurroeren waren gereed en geladen, den haan overgehaald...

— Een klein gevolg, zegt Ventura. Geen honderd man!

— De keizer is aan ons! antwoordt Lopez zegevierend.

— De keizer en het land, kolonel!...

In gespannen afwachting blijven de moordenaars op hun naderende slachtoffers loeren.

— Ei! wat is dat? roept Lopez rechtspringend.

— Een ruiter, antwoordt Ventura.

— Mij dunkt dat hij gemaskerd is.

— Inderdaad.

— Zie hij slaat den zijweg in en komt recht op ons af.

— Het is Rubio misschien.

— Rubio is grooter.

— *Quien viva?*

— *Hyos del Pays.*

— Het wachtwoord?

— *Libertad!*

— Ga door.

De ruiter voert zijn paard door boschjes en struikgewas tot voor Lopez en Ventura.

Hij is klein van gestalte en rank van leden.

Een veelkleurige doek bedekt het hoofd en hals; een mom met een dikken kant is voor zijn gelaat geslagen.

— Senores! zegt hij groetend.

Lopez en Ventura groeten.

— *Adelante! Hasta la muerte! Independencia e Libertad!*

De twee mannen buigen het hoofd voor die woorden.

— Gij zult den stoet onverhinderd laten voorbij gaan?

— Onverhinderd! valt het van beiden lippen.

— Ja.

— Maar...

— *Adelante! Hasta la muerte! Independencia e Libertad!*

De ruiter drukt de sporen in zijn dier en rijdt voort.

— Doemnis! doemnis! vloekt Lopez.

— Wij hebben slechts te gehoorzamen, kolonel, antwoordt Ventura.

— Maar de keizer is in onze macht en op dit oogenblik komt men verbieden te handelen.

— Die ons gebieden weten beter dan wij wat dienstig is.

— Maar wie heeft ons geboden?

— Herinner u de woorden, Lopez: « Die tot u zal komen, jong of oud, met of zonder mom en de woorden zal uitspreken: « Vooruit! tot ter dood! Onafhankelijkheid en Vrijheid!» dien zult gij gehoorzamen ».

— Gewis, doch dit belet niet dat ik van zulk bevel niets begrijp.

— Wij weten hier ook niet, Lopez, wat ginder is gebeurd. Overigens wij hebben slechts te gehoorzamen.

— Was het geen kind dat ons het bevel gaf?

— Om het even, « jong of oud ».

— Het scheen mij een knaap toe.

— Ik meen dat het iemand anders is, Lopez.

— Wie dan?

— Mercedès zelve! Wie het ook zij, het bevel is ons heilig.

Ventura verwittigt zijn manschappen dat geen schot mag afgevuurd worden.

Langzaam rijdt de keizerlijke stoet voorbij en niemand van het gevolg gist dat die stille boschjes en struiken op de bergwanden den dood tusschen hun gelederen zou gezaaid hebben, indien die ruiter het nieuwe bevel niet gebracht had.

In die bergengte zou het keizerrijk geëindigd zijn!

Lopez en Ventura liggen zoo dicht bij den weg verscholen dat zij de gesprekken kunnen hooren.

Een stem klinkt boven allen uit.

— Don Diego! murmelt Lopez. Rubio heeft zijn woord niet gehouden. Zou hij zelf een kwaden slag gekregen hebben. Ik had hem nog verwittigd.

En de heldere stem van don Diego klinkt door den bergpas:

— Wat zegt gij, senor Salas? Dat hij ziek is. Neen, die Lopez is een verrader en een lafaard die gaan vluchten is omdat ik hem de ooren van zijn schurkenkop zou gehouwd hebben.

— Ze spreken van u! merkt Ventura op.

Lopez, bloedrood onder den hoon, knarsetandt en de woede vlamt in zijn oogen!

— Die zal mijn wraak verschrikkelijk gevoelen, zegt hij binnensmonds.

* * *

12 Juni.

Een feestdag, een dag van vreugd en hoop is over de stad Mexico aangelicht.

Luide jubelkreten weerklinken door de straten. Haar paleizen, haar huizen, haar hutten prijken in feestelijken dos.

Alle ramen zijn met keurige bloemkransen en bont geschakeerde draperieën getooid.

Van de platte daken, die met de weelderigste tropische planten en gewassen versierd zijn wapperen vlaggen en wimpels en overal op de balkons ziet men Mexicaansche schoonen die naar de vroolijke volksmenigte kijken, welke zich door de straten beweegt.

Gelijk een bliksemstraal was het nieuws van de komst des keizers bij allen ingeslagen.

Orizaba en Puebla hadden de vorsten op heerlijke wijze onthaald.

Mexico, de hoofdstad mag niet ten achter blijven.

Overal heerscht een onverdeelde vreugde.

Van harte is men de Fransche heerschappij moede, men snakt naar eene andere regeering.

De keizer is welkom!

Eenieder heeft de proclamatie in de hand door hem uitgevaardigd.

Zij eindigt met den oproep:

« Vergeten wij het duistere verleden; laat » ons den partijhaat begraven en het morgen- » rood van vrede zal zich vriendelijk stralend » over het nieuwe keizerrijk verheffen! »

De heillooze twisten zouden dus een einde nemen!

Een toekomst van eerlijkheid en vrede daagde op!

Heil den keizer! Heil de keizerin!

Wat een leven in en rond Mexico!

Oud en jong, rijk en arm is te been en verlangt naar het uur waarop ze het keizerlijke paar zullen zien, het juichend en jubelend begroeten.

Op de *Plaza Mayor* voor het Nationale Paleis, kan men wel op de hoofden gaan, zoo dicht is daar de wachtende menigte opeengedrongen.

Een lange rij van menschen bezoomd de huizen van het plein door de straten, die de lieveling, de vurig verlangde redder van Mexico moet doorrijden en het volk, deels prachtig gekleed, deels in lompen gehuld, stroomt onophoudelijk naar het groote plein en van daar in een tegenovergestelde richting naar de *garita* waardoor Maximiliaan zijn intocht moet doen. Hier sluipen groepen van halfnaakte Indianen op wier onbeweeglijke gelaatstrekken een zwaarmoedige ernst te lezen staat en wier gansche voorkomen lijden en nood verraden, tusschen scharen van jonge overmoedige edellieden van Creoolschen adel door.

Daar banen zich een groep pikzwarte negers een weg tusschen een menigte rijke juweliers en zilversmeden uit de straat *los Plateros; Mestiezen,* min of meer donker gekleurd naarmate zij meer of min op hunnen blanken vader of op hun Indiaansche moeder geleken.

Zambos in alle schakeeringen van de gelaatskleur van den neger en den Indiaan, Mulatten, Quarteronnen en tallooze anderen, bij welke het onderscheid tusschen de rassen, niet zoo in het oog vallend was, dringen door de blanke bevolking der stad heen.

Hier en daar ziet men een vertegenwoordiger van den oud Spaanschen adel, met neergeslagene, sombere blikken, schuw en in zijn mantel gehuld, voorttreden, even als de uil die het daglicht vlucht.

In 't algemeen staan vreugde en hoop op ieders gelaat te lezen.

Wie tot den hoogen stand behoort is Mexico uitgetogen om het keizerlijke paar nog vóór de stad te begroeten.

Alle prachtrijtuigen zijn in beslag genomen en bezet door het schoonste dat de stad aan vrouwelijke schoonheden kon aanbieden.

Op het prachtigst getooid ziet men overal ruiters te paard in hun bonte Mexicaansche kleeding, zadeltuig en toom, evenals de ruiters zelfs, met gouden en zilveren belegsels en borduursels versierd, en even als alles blinkt van edele metalen en juweelen, zoo vonkelen en schitteren ook de oogen der bekoorlijke vrouwen van levenslust en gespannen verwachting.

Zij staan op de trede van een nieuw tijdperk dat zich voor haar levendige verbeelding vertoont met al den gloed en glans waarnaar haar hart verlangde.

De Mexicaansche prachtgespannen laten echter veel te wenschen over, maar wie lette thans op het tuig, nu zij zooveel schoons met zich voerden.

De rossen waren integendeel de moeite waardig om te bezien, vooral omdat de Mexicaan zich in den zadel door zijne bonte en schilderachtige kleeding op het voordeeligst vertoont.

Niet verre van Pennon, waar de keizer met zijn gevolg werd verwacht, reed een der prachtigste rijtuigen waarin zich een jong en wonderschoon meisje bevond, dat bevallig

met een kostelijken waaier speelde en als in een bloembed van rozen lag uitgestrekt.

— Kijk! kijk? riep men op haar doortocht.

— De Roos van Mexico! klonk het uit aller mond.

Als een heerlijk visioen reed zij voorbij.

Rond haar draafden verscheidene heeren te paard in galakleeding.

Zij hadden breedgerande en rijkgestikte vilten hoeden op, terwijl de *cherivalles* of kuitendekkers met talrijke zilveren knoopen en belegsels versierd niet vergeten waren.

Verder zag men de groote zware zilveren sporen, toom en zadeltuig met zilveren beslag.

Dicht nevens het rijtuig reed een man wiens gestalte en gezond opgeruimd voorkomen eenieders aandacht trokken.

Het was nogmaals don Diego die zich de rol van begeleider der Mexicaansche schoone had toegeëigend.

De dona had hem een paar lonkjes geschonken die als schichten in het hart van den onstuimigen ruiter waren gedrongen.

— Tot in de hel, dona, zou ik u volgen! had don Diego haar toegefluisterd op een stond dat zijn paard naast het rijtuig steigerde.

De dag neigde ten avond, de zon daalde reeds naar de porfier- en basaltbergen die zich rondom het dal der hoofdstad ten hemel verheffen.

De gloeiende stroom van het hemellicht verloor zijne kracht en de avondwind blies verkoelend en verfrisschend door de straten.

De bloemtuinen op de daken der huizen en de groote balkons stonden vol senoras.

Hoe levendiger en drukker het in en rond de stand van minuut tot minuut begon toe te gaan, des te stiller en plechtiger werd het in het dal dat de stad omgeeft.

De zon was achter de hooge bergen gedaald tot haar licht nog eindelijk op de allerhoogste toppen speelde.

Verder op verhieven zich de Iztaccihuatl en de Popocatepetl ten hemel als twee vurige reuzen die over de lagere bergen op het dal van Mexico neerzagen en hoe duisterder de wereld onder hen werd, des te gloeiender, des te feller vertoonden zich deze beide vulkanen.

In de stad had men thans geen oogen voor deze wonderen der natuur; op het verschijnen van een andere zon wachtte men in gespannen verwachting.

Een andere zon moest licht brengen in de duisternis.

De opgewondenheid klimt van stond tot stond!...

Eensklaps gaat er een kreet op:

— Ze komen! ze komen!

De kanonnen bulderen!

Hun donder rolt door het ruim en wordt van bergwand tot bergwand weerkaatst!

't Is of een aardbeving de stad op haar grondvesten doet trillen. De klokken klingelen vreugdig of brommen plechtig uit honderd kerktorens te gelijk.

Een electrische strooming loopt door de menigte.

Duizenden, neen, millioenen vivat's weerklinken.

— Daar zijn ze!... Daar zijn ze!...

Op een vurigen schimmel gezeten komt Maximiliaan aangereden.

De hoogste militaire autoriteiten des rijks omringen hem.

Hij is omstuwd door schwadrons ulhanen en huzaren en 't is als een krijgsgod die zijn intrede doet.

Hij is een rijzig, schoon man met blonden baard en blonde lokken, een rozigen gelaatstint en blauwe heldere oogen vol goedheid maar tevens vol veerkracht.

De ridderorden, die op zijn breede borst prijken, fonkelen in de laatste stralen der dalende zon en zijn snuivend, met goud en purper versierd ros schudt, als ware het trotsch op zijn last, den fieren kop en de lange zijïge manen.

De keizerin volgt en haar aanblik vermeerdert nog de geestdrift.

Haar schoonheid zou die der Mexicaansche Roos doen verbleeken indien er tusschen beide een vergelijking kon gemaakt worden.

Keizerin Charlotte heeft de Majesteit die haar past; de *Roos van Mexico* bezit een meer zinnelijke schoonheid.

Uit duizenden borsten klinkt het:

— Heil den keizer!

— Heil de keizerin!

Het jeugdige schoon paar doet een donder van toejuichingen losbarsten die de stemmen der kanonnen en klokken overgalmd.

Dit waren nu waarlijk een vorst en een vorstin zooals zij gewenscht hadden.

Dat was een keizer waardig om een volk te gebieden; dat was een keizerin edel en schoon en tevens fier en koninklijk.

Het gejubel stijgt tot een daverend vreugdegeroep toen het verhevene paar langzaam

tusschen de rijtuigen en ruiters, die zich bij den stoet aansluiten, doorrijdt.

De vrouwen werpen hare bloemen voor de pooten van den schimmel die Maximiliaan torscht of in het rijtuig der vorsten.

De heeren zwaaien met hun hoeden en de krachtige vivat's rollen langs de menschenzee tot in de stad.

Maximiliaan ziet in het rond naar zijn nieuwe onderdanen en hun betooning van vreugde, die thans ongetwijfeld hartelijk is gemeend, grijpen den vorst zoo diep in het gemoed, dat twee heldere tranen in zijn oogen blinken. Charlotte geniet de zaligste vreugde die ooit haar ziel streelen kan. Het is voor haar een heerlijk oogenblik dat met bloedige tranen zal betaald worden.

Naarmate de stoet de stad nadert wordt de menigte grooter. Aan de poorten staat maarschalk Bazaine die het keizerlijke paar hartelijk welkom heet.

Nauwelijks is het aan de eerste huizen gekomen, of een regen van bloemen en kransen daalt uit de handen der vrouwen en meisjes van Mexico op hen neder.

Van de daken, van de balkons en uit de ramen wuiven zij hen toe met hare zakdoeken!

Het juichende volk dringt zich aan den kant der huizen opeen. In een fiere houding stuurt Maximiliaan zijn paard voort.

Hij rijdt voort onder de menigte triomfbogen die in de straten zijn opgericht.

Overal prijken vlaggen en kransen.

De Mexicaansche generaals Miquel Miramon en Mejia komen aangereden.

Zij stijgen af voor den keizer ten teeken van eerbied en erkenning van zijn gezag.

— Stijgt terug in den zadel, mijne heeren, zegt Maximiliaan en gelieft aan mijn zijde te rijden.

Alsof een vulkaansche uitbarsting de stad hadde geschud, zoo is de lucht met donderende akkoorden vervuld; uit honderd duizend monden weerklinken de vivat's; van de daken knallen vreugdeschoten een ontzettend; schouwspel is het die juichende menschenzee te aanschouwen.

Drie jaar later zou Maximiliaan nogmaals tusschen Miramon en Mejia staan, maar op den *Cerra de la Campona*, waar ditzelfde Mexicaansche volk hem ter dood zou brengen.

Des avonds schitterde de stad in een vuurzee van lichtjes en kaarsen; de kerken waren betooverend verlicht; vuurwerk steeg boven de huizen omhoog. In de tuinen, op de daken der huizen deden teertonnen hare roode vlammen ten hemel opstijgen en als een vurig palmbosch verhieven zich duizenden van vuurpijlen en verspreidden hun vonkenregen van robijnen en smaragden naar alle kanten.

De straten waren vol gejuich en gejubel! vol gezang en muziek!

De keizer en de keizerin sliepen voor de eerste maal in de hoofdstad!

Het keizerrijk was nu voor goed begonnen!
Heden was het de kermisklok!
Morgen zou het de doodsklok wezen!
Heden gejuich, morgen gejammer!

Tranen van vreugde en tranen van wanhoop zouden uit dezelfde oogen vlieten.

Het Mexicaansche drama begon in het gejoel van den triomf!

Ten minste dien avond dacht Charlotte niet aan de voorspelling van den grijsaard te Miramar.

HOOFDSTUK VI

DE ROOS VAN MEXICO

— Hé, don Diego!... don Diego!...

De fiere *caballero* wendde zich om, streek zijn snor op en bekeek den man die hem naliep en nariep.

— Wat verlangt gij, senor?

— Ik zocht u, don Diego!

— Wel, nu hebt ge mij gevonden. Wat is er?

— Generaal Miramon laat u ontbieden.

— Zoo! En waarom?

— Hij verlangt u te spreken.

— Waarom?

— Dat heeft hij mij niet toevertrouwd, don Diego.

— Zoo!... Dat valt slecht!

— Waarom, senor?

— Ik heb nu geen tijd.

— Ik geloof dat het dringend was, heer Diego.

— Onmogelijk.

— Het is voor een zware mededeeling.

— Wat het zwaarst is moet altijd het zwaarst wegen, en voor het schoonste, het edelste der schepping moet al het andere zwichten.

— Heerlijk gesproken, don Diego.

— Dus gij zijt van mijn gevoelen?

— Zeker! antwoordde de man buigend.

— Bericht het dan zóó aan den veldheer.

— Goed, senor. Ik zal hem zeggen dat wat het zwaarst is altijd het zwaarst moet wegen en dat voor het schoonste, het edelste der schepping al het andere moet zwichten.

Het gelaat van don Diego straalde.

— Best zoo!... Opperbest!... Ge zijt een man met hart en met brein.

— Goddank! dat ik zulks van uw hoogheid hooren mag!

— Ge verdient tot ridder te worden geslagen.

— *Gracias!... Gracias!...* Maar, laat mij toe...

— U is alles toegelaten! Heet mij *amigo!* (vriend!)

— Te veel eer; mag ik u alleen vragen...

— Al wat ge wilt!

— Wat uw edelheid bedoelt!

— Hé!

— Wat don Diego verstaat door dit schoonste, dit edelste der schepping waarvoor al het andere moet zwichten?

— Wat!... Domhoofd!... muilezel!... oude aap!... weet ge dat niet?

— Verschoon mij, senor...

— Geen verschooning! *Guardas!* Op uw hoede!

Don Diego had zijn degen getrokken.

— Wat wilt ge dan toch, senor? smeekte de andere.

— De wereld van een domoor verlossen, *Carai!* Welnu, waar is uw degen?

— Ik heb er geen, senor, antwoordde de man deemoedig.

Don Diego ging in zijn zak.

— Ziehier vier *pesos* (*) *hombre!* Ga een degen koopen en kom terug. Ik zal u hier wachten.

De man nam het geld aan en verdween in een zijstraat.

Don Diego wandelde over en weder op het voetpad.

Hij bemerkte daar een vrouwtje dat vruchten verkocht.

— Hé, moederke! riep hij.

(*) Twintig goudfrank ongeveer.

— Wat verlangt gij, senor?

— Is het wel langs dezen weg dat de *Roos van Mexico* dagelijks bij het vallen van den avond een rijtoertje doet.

— Ja, Excellentie, gewoonlijk rond dit uur.

— Ziedaar!

De milde Mexicaan wierp haar een geldstuk toe en hernam zijn wandeling op en af de straat met de linkerhand aan zijn degengevest en met de rechterhand zijn snor opstrijkend.

— *Caramba!* waar blijft die kerel met zijn degen? sprak hij luidop.

— Wat zegt ge, don Diego? vroeg eene stem achter hem.

Een vreugdige uitroep volgde.

— Ha, zijt gij het, mijn goede Gonzales!... En wat ziet ge er frisch uit en wel te pas.

— Laat mij hetzelve over u zeggen, don Diego.

— Neen, vriend, neen.

— Is het niet alles, don Diego?

— Heet mij *amigo*. (*)

— Is er iets dat u kwelt, vriend?

— Ja, beste. Ik ben verliefd.

— Zoo! zoo!

— En woedend!

— Twee slechte zaken. Ge stondt daar zoo rusteloos te stampen. Wacht ge iemand?

— Ja, twee personen.

— Wie dan?

— Die dona die mijn hart heeft ontstolen.

— Dat is het deel der liefde.

— En den man dien ik de ooren moet afkappen.

— Oh!... ch!... Dat is het deel uwer woede.

— Juist, vriend, zeer juist.

— Maar wat heeft uw toorn ontstoken? Is het soms een medeminnaar?

Don Diego werd hoogrood.

— Een medeminnaar brulde hij. Wie zou durven? Wie, Gonzalez, wie durft één blik op haar werpen?

— Niemand, amigo, niemand, antwoordde de aangesprokene ernstig, alsof hij daarvan overtuigd was.

— Dat zou ik ook denken.

— Maar, waarom zijt ge dan zoo buiten uzelven!

— Waarom?... Wel oordeel zelf. Er is daar een kerel die niet weet wat het schoonste, het edelste is der schepping, waarvoor al het andere zwichten moet.

— De vrouw! onderbrak Gonzalez.

(*) Spreek uit « Amiko ».

— Natuurlijk!... Maar dat wangedrocht wist dit niet.

— En daarom wilt gij hem de ooren afkappen.

— Caramba! verdient hij het niet?

— Gewis.

— Hij had geenen degen en ik heb hem vier pesos gegeven om er eenen te gaan koopen.

Gonzalez kon ditmaal zijnen lach niet bedwingen.

— Waarom lacht ge, vriend?

— Omdat ge zoo edel handelt, don Diego. Maar ik vrees dat ge hier nog lang zult staan indien het voorwerp uwer liefde hier niet spoediger is dan het voorwerp uwer gramschap.

— Meent ge, Gonzalez? Zou die schurk durven?... Hoe! wat is dat?

Don Diego wendde zich gezwind om.

— *Todos los diabolos!...* Daar komt ze!

— Wie?

— Mijn schoone! mijn ster! mijn uitverkorene! mijn vuurtoren!

— Wie? wie? wie?

— Wel de Roos van Mexico! Kijk! kijk!... Daar is ze!... Laat ons haar den pas afsnijden! Ge moet haar zien, Gonzalez...

— En de man met den degen!

— Dat hij naar den duivel loope!... Dat hij tafia zuipe voor mijn vier pesos... 't Is hem van harte gegund... Kijk, Gonzalez... Haar rijtuig nadert!

Don Diego zette zijne borst vooruit, schikte zijn groote sombrero en krulde zijn knevels. 't Was zichtbaar dat de man aangedaan was.

De vrouw die in het rijtuig lag droeg eene donkerroode roos in het haar.

Zij was geheel in zwarte zijde gekleed, droeg een sneeuwwitten batisten zakdoek in hare linker- en een grooten waaier die van zilver en paarlemoer glinsterde in hare rechterhand.

Twee snuivende rossen trokken fier het open rijtuig, door twee koetsiers geleid.

— Zij heeft ons bemerkt! sprak don Diego.

Het rijtuig stoof voorbij.

Langzaam werd de sluier door de dona opgelicht.

Door een fladdering woei hij geheel op en een paar oogen vestigden zich op don Diego, waaruit al het licht scheen te stroomen.

Even als de maan tusschen donkere wolken, kwam het bleeke, ovaalronde, wonderbaar schoon gevormde gelaat tusschen het glanzige, zwarte haar te voorschijn, hetwelk in lange lokken naar beneden hing.

De hooggewelfde bogen harer zwarte wenkbrauwen, de lange wimpers die hare groote gitzwarte oogen omgaven, en de donkere schaduw daaronder, zetten daaraan een smachtende uitdrukking bij.

De paarlenrij der tanden, die tusschen hare helderroode, fijnbesnedene als tot spreken halfgeopende lippen, schitterde, hadden iets bekoorlijks en verrukkends.

Doch slechts voor één oogenblik liet de schoone haar gelaat geheel ontsluierd.

Spoedig gleed het floers er weder over heen; de waaier ontplooide zich geheel en, slechts aan don Diego had zij veroorloofd, om in het voorbijrennen, een blik van haar op te vangen.

Het rijtuig verdween in de straat.

— Hebt gij haar gezien? vroeg don Diego opgewonden.

— Ja... Inderdaad zij is schoon!

—Schoon!... Zij is een fee, een godin, ik achtervolg haar!...

— Don Diego, dat is onmogelijk! Blijf toch hier!

— Niets is onmogelijk om harentwil!... schreeuwde de Mexicaan.

— Hebt gij gezien hoe zij mij heeft toegelachen?

— Gij zijt een gelukkige sterveling!

— Ho! ik zal haar verlossen, haar redden!

— Haar verlossen!... Is zij dan gevangen?

— Ik weet het niet! Maar ik geloof dat het een prinses is die vervolgd wordt.

De romantische verbeelding van don Diego stond in gloed.

— Wie is zij dan, don Diego?

— Ik weet het ook niet!...

— Waar hebt gij haar dan eerst gezien?

— Gister bij de inhaling van Maximiliaan. Ik moet weten wie zij is, vervolgde don Diego hartstochtelijk en wanhopig de straat inkijkende langswaar het rijtuig verdwenen was.

— Dat zal niet moeilijk wezen! sprak Gonzalez.

— Meent ge?

— Een ieder moet u het verblijf der *Roos van Mexico* kunnen aanduiden!

— Eenieder!... *Caramba!* gij spreekt er licht over. Ik heb het reeds aan verscheidene menschen gevraagd en niemand kan mij een aanduiding geven.

— Dat is zonderling!

— Ik zal eerst naar Miramon gaan.

— Naar den veldheer ?

— Ja, hij wacht me.

— Ik meende dat de macht van het schoonste, het edelste der schepping, van de vrouw, voor elke andere moest zwichten ! viel Gonzalez hem schertsend in de rede.

— Gij zijt een verstandige mensch en hebt visschenbloed in u, Gonzalez !

— Waarom ?

— Anders, antwoordde don Diego, had de blik van zulke oogen u doen ontvlammen.

— Haar blik gold u alleen !

— *Todos los diablos !* zij bemint mij ook.

Gonzalez ging voort met den prikkelbaren Diego in vuur te zetten.

— Als hij voor mij bestemd geweest was, dan zou ik hier niet meer staan. Ik zou haar nagevlogen zijn, ondankbare don Diego die ge zijt !

De dikke, lijvige man blies geweldig.

Ware het een andere geweest dan zijn *amigo* Gonzalez, het zwaard zou reeds uit het foedraal gevlogen zijn.

— Het staat u niet schoon, Gonzalez, dat ge nog met mijn ongeluk spot ! sprak hij. Kom laat ons naar Miramon gaan, die zal mij wel zeggen hoe de Roos van Mexico heet en waar ze woont.

— En uw tweegevecht, Don Diego ? vroeg de vriend plagend.

— Welk tweegevecht ?

— Wel met den man dien gij vier pesos gegeven hebt om een degen te gaan koopen.

— Ik zal dien een andermaal de ooren afkappen, zei don Diego.

« Ooren afkappen » was 's mans geliefkoosde uitdrukking.

Don Diego en Gonzalez richtten hunne schreden naar de woning van Miramon.

Nauwelijks waren zij over den drempel of don Diego werd rood als karmijn en greep een kamerdienaar die in de gang stond bij den kraag.

— Ha ! ik heb u, schurk ! schreeuwde de Mexikaan.

De dienaar jankte en jammerde als een hond die een pak slaag oploopt.

— Wat overvalt u ? riep Gonzalez zijn vriend toe.

— Hij is het !

— Wie ?

— De lummel die niet weet wat het schoonste, het edelste der schepping is.

— Ha !

— Waarvoor al het andere zwichten moet !...

— De man die met u vechten moet ? vroeg Gonzalez.

— Hij zelf !

— Dien gij vier pesos hebt gegeven ?

— Hij zelf !

— Het is een knecht, amigo. Don Diego kan toch met geen knecht den degen kruisen.

— Er zijn geen knechten noch lijfeigenen meer sinds het keizerrijk bestaat ! riep don Diego. Hij moet vechten !

— Ik kan niet vechten, Excellentie ! kermde de kamerdienaar. Ik zal uw vier pesos weder geven !... Ik heb niet durven weigeren en niet durven terugkeeren. Erbarmen, Excellentie, erbarmen ! ik heb nooit een degen in de hand gehad !

Don Diego schudde den ongelukkige bij den kraag.

— Zeg dan, sprak hij, wat het schoonste, het edelste der schepping is !

— O, Excellentie ! klaagde de kamerdienaar.

— Waarvoor al het andere zwichten moet !

De knecht was bedremmeld en wist waarlijk niet wat antwoorden.

— De vrouw ! fluisterde hem Gonzalez in het oor om een einde te stellen aan dit gek tooneel.

— Uw vrouw ! antwoordde de onthutste sukkelaar.

— Wie ? wie ? bulderde don Diego uit.

— Uw vrouw, Excellentie !

— Mijn vrouw ! Alle duivels ! mijn vrouw !. Wie is mijn vrouw ? Zeg, wie is zij ! Spreek of ik kap u de ooren van den kop !

— De schoonste, de edelste... de schepping... zwichten doet ! stamelde de kamerdienaar.

— De vrouw ! herhaalde Gonzalez.

— De vrouw ! de vrouw ! de vrouw ! jammerde de man luidruchtig. Hier zijn uw pesos, Excellentie.

— Houd ze, kerel, antwoordde don Diego, maar leid me onmiddellijk bij uw meester.

Op dit oogenblik vlogen de deuren open en generaal Miramon verscheen in persoon.

— Ha, mijn waarde don Diego, zei de veldheer lachend. Ik dacht wel dat ik u gehoord had ! Wees welkom !... Welkom gij cok, senor Gonzalez !

Miramon was nog een jong man maar op wien het keizerrijk steunen mocht.

Groot en slank was hij van gestalte en zijn

mannelijk schoon gelaat was met een zwaren snor versierd. Hij had heldere oogen, een hoog voorhoofd en rijk gevormde wenkbrauwen waarvan de linker een weinig hooger liep dan de rechter, zonder de regelmatigheid van het geheel te schaden.

Hij leidde de twee bezoekers in het salon.

— Ik zal maar met de deur in huis vallen, mijn beste don Diego, sprak Miramon, niet waar ?

— *Carai !* geen omwegen, generaal !

— Welnu weet gij iets van kolonel Lopez ?

— Van kolonel Lopez, generaal !... *Caramba !* Ik weet dit alleen dat ik dien laffen schurk de ooren zal afkappen de eerste maal dat ik hem ontmoet.

— Dat is niet braaf, don Diego. De keizer is bedroefd dat er een veete bestaat tusschen u beiden.

— De keizer weet dan niet welk een hazenhart er in hem zit... en... en... wat ik weet...

— De keizerin ook betreurt het verlies van dien oprechten dienaar.

— Zijn verlies ?

— Ja, kolonel Lopez is spoorloos verdwenen. Er wordt verondersteld dat gij hem in tweegevecht hebt gedood.

— Ik heb hem niet meer gezien, generaal.

— Dan is hij onder den dolk gevallen der Juaristen of door de guerrilleros opgelicht !

— Als hij er maar niet vrijwillig toe overgeloopen is, sprak don Diego, die aan de inlichtingen dacht van den jongen indiaan Arroz. Maar, *à propos*, generaal, kent gij de *Roos van Mexico ?*

Miramon lachte eens.

— Nog al een ! zei hij luimig. Maar van u verwondert het mij niet, don Diego !

— Wat bedacht ge, generaal ?

— Dat heel de stad verliefd schijnt op die geheimzinnige senorita.

— Zoo ! zei don Diego de oogen dreigend rollend.

— Reeds twintig hebben er mij naar gevraagd ! Bazaine en de keizer zelf inbegrepen. Zij schijnt de stad betooverd te hebben.

— Wie is zij ? vroeg don Diego.

— Ja, nu vraagt ge mij veel, mijn waarde. Niemand kent haar, zij is zoo geheimzinnig als aantrekkelijk. Het eenigst dat ik weet is dat ze buiten de stad het heerlijkste kasteel der Vallei van Mexico bewoont.

— Het *Paradiso* ? vroeg don Diego.

— Gij hebt het genoemd, senor.

— Ik vlieg er naartoe ! kreet de opbruisende Creool.

— Bedaar uw vreugde, antwoordde Miramon. De schoone ontvangt niemand.

— Niemand ?

— Haar poort is door negers bewaakt. Niemand krijgt toegang.

— Niemand ! herhaalde de man onstuimig. *Carai !* Heeft ze al iemand toegelachen.

— Niet dat ik weet ?

— Mij wel ! snoefde de hoogblozende Diego. Mij heeft zij toegelachen, niet waar, Gonzalez ?

— Ik moet bekennen dat ze inderdaad haar sluier voor u heeft opgelicht.

— Hoort ge het, mijn waarde Miramon, ze heeft haar sluier opgelicht.

— Dat is reeds een groote gunst !

— Groote gunst, zeg liever hoffelijke kennismaking. Maar dit is nog niet alles, voegde hij er hoogblozend bij.

— Zoo, lachte Miramon, het was dus nog erger ?

— Vraag het maar aan mijn vriend.

— Ja, bevestigde deze, de *Roos van Mexico* was allerliefst voor don Diego.

Deze jubelde en vroeg op trotschen toon :

— En heeft ze niet gelachen ?

— Ze heeft u zeer vriendelijk gegroet.

— Dan zal ze mij ook ontvangen ! riep don Diego zegevierend uit. Negers ! *Caramba !* negers ! De eerste die mij den toegang tot het *Paradiso* wil beletten...

— Dien kap ik de ooren af ! vervolgde Miramon lachend.

— Gelijk gij zegt, generaal, dien kap ik de ooren van den kop.

— En wanneer gaat ge tot de geheimzinnige schoone ?

— Dadelijk, generaal !... Den tijd van in den zadel te springen.

Don Diego nam afscheid en vertrok.

HOOFDSTUK VII

HET KASTEEL "PARADISO„ IN DE VALLEI VAN MEXICO HET GESPREK MET DEN BERG

De vallei, te midden waarvan zich Mexico, het vroeger Venetië der Azteken verheft, vormt een ovaal van achttien mijlen in de lengte en van ongeveer twaalf in de breedte.

Zij wordt door een krans van porfierrotsen omgeven, welker afwisselende lijnen het schilderachtigst aanschijn te weeg brengen.

Twee spitsen ten zuidwesten der stad vormen als 't ware den sluithaak dezer prachtige keten.

De Iztaccihuatl of *Witte Vrouw*, die door de schittering van haren altijd besneeuwden top het oog schier verblindt, is een dier kruinen.

De andere is de Popocatepetl of *Rookende Berg*, de hoogste bergspits van Mexico aan wiens voet, gelijk wij zagen, de kroeg van Madre Pico gelegen was.

Zes groote meren liggen als glinsterende spiegels in de vallei.

Aan den boord van een dier meren, het Calchomeer genaamd, verheft zich het kasteel *Paradiso* sinds eenige dagen door de Roos van Mexico bewoond.

Haar rijtuig kwam van de stad aangerold, verliet den straatweg en reed door een boschje van lommerrijke boomen naar een ijzeren hek in het traliewerk dat het groote park en het kasteel omgaf.

Dit van graniet opgetrokken prachtig gebouw stond op een kleine hoogte en was omringd door hooge boomen die hun bladerrijke armen dooreen strengelden als wilden zij het aan de gloeiende stralen der zon onmogelijk maken om tot den grond door te dringen.

De koningin der plantenwereld, de *Magnolia*, wier reusachtige, sneeuwwitte bloesems in het voorjaar de welriekendste geuren rondom zich verspreiden, was thans met haar groote, vuurroode zaadbolsters versierd die blozend tusschen het dichte loof kwamen doorkijken.

De cypres had aan zijne wijduitgestrekte, buigzame takken duizenden slingers van bloeiende liaanplanten hangen, waarmede de wind lustig speelde.

De plantaanboom met zijn reusachtigen witgevlekten stam hief zijn ontzaglijke kruin naar het azuur des hemels op.

De witte populier, de ahornboom en de statige eik vereenigden zich tot afwering van de brandende zonnestralen en tusschen dit dichte bladerdak priemden de ontzaglijke stengels van den kokospalm ten hemel en wiegelden hunne met vruchten beladene kruinen heen en weer. De banaanboom spreidde zijn bladen uit om zijn gouden vruchten te beschaduwen.

Aan den laurier en den myrtenboom schitterden de blanke bloesems als een parelsnoer op donkergroen fluweel en oranje-, citroen- en granaatboomen prijkten jaar-in jaar-uit in de pracht hunner welriekende geuren en heerlijke vruchten.

Van het kasteel af liepen door dit lommerrijke bosch een breede laan naar het Chalcomeer dat zich aan den voet van een bevallig heuveltje uitstrekt.

Van het platte dak, genaamd *azotea*, met bloeiende gewassen versierd en van de verandah, rustend op granieten zuilen, waarde het oog op het spiegelvlak van dit meer en verhief zich naar de hooge bergen die het dal van Tenochtitlan omzoomen, totdat het de met ijs gekroonde kruinen der vulkanen bereikte, die onder de azuren hemeltent glinsterden.

Uit het park kwam men langs een breeden marmeren trap bij het schoone meer op welks golven de prachtige met goud versierde gondel der *Roos van Mexico* heen en weder wiegelde.

Het vurig tweespan had stil gehouden voor de pui van het kasteel dat zoowel den naam van *Paradiso* verdiende. Met vaardigheid en zwierigheid sprong de schoone uit haar rijtuig en beklom gracielijk en gezwind de porfieren treden.

Zonder een blik te gunnen aan de verblindende pracht die haar omringde begaf zij zich in den zuidertoren van haar slot en haastte zich de wenteltrap op.

Op het hoogste van den toren duwde zij een deurtje open dat tot een klein vertrek toegang gaf.

Dit kamerke, dat aan eene lantaarn geleek, had een venster aan elken kant der vier hoofden, en daar het kasteel zelve op een hoogte